

Î N C H E I E R E

04 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Visternicean
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Consiliul mun. Comrat,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de SC „Reneco-EL”
SRL împotriva Consiliului mun. Comrat cu privire la anularea actului
administrativ, cererea de chemare în judecată depusă de Asociația Patronală a
Businessului Distractiv împotriva Consiliului mun. Comrat cu privire la anularea
actului administrativ, cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul Teritorial
Comrat al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului mun. Comrat cu privire la
anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 21 decembrie 2017 a Curții de Apel Comrat, prin care a
fost respins apelul declarat de Consiliul mun. Comrat, fiind menținută hotărârea
din 25 septembrie 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul central,

c o n s t a ț ă :

La 27 aprilie 2016, SC „Reneco-EL” SRL a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Consiliului municipal Comrat cu privire la anularea deciziei
Consiliului municipal Comrat nr. 4/10 din 08 aprilie 2016 și p. 2 și p. 3 ale deciziei
Consiliului municipal Comrat nr. 1/58 din 05 februarie 2016.

La 03 mai 2016, Asociația Patronală Businessului Distractiv a depus cerere de
chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Comrat cu privire la anularea
p. 2 și p. 3 din decizia Consiliului municipal Comrat nr. 1/58 din 05.02.2016.

La 16 iunie 2016, Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat a depus
cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Comrat cu privire la
anularea p. 3 al deciziei Consiliului municipal Comrat nr. 1/58 din 05.02.2016, ca
îlegal în fond, fiind emis cu încălcarea legii și încălcarea competenței.

Prin încheierea din 31 octombrie 2016 a Judecătoriei Comrat cererile de
chemare în judecată înaintate de SC „Reneco-EL” SRL, Asociația Patronală
Businessului Distractiv și Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat au fost
conexate.

Prin încheierea din 25 septembrie 2017 a Judecătoriei Comrat, acțiunea SC
„Reneco-EL” SRL și acțiunea Asociația Patronală Businessului Distractiv au fost
scoase de pe rol în temeiul art. 267 lit. g) din Codul de procedură civilă.

În motivarea acțiunii Oficiului Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat, a fost invocat că, în conformitate cu art. 64 al Legii nr. 436 din 28.12.2006 privind administrația publică locală, examinând adresarea Președintelui Asociației Patronale Businessului Distractiv privind controlul legalității deciziei Consiliului municipal Comrat nr. 1/58 din 05.02.2016, reclamantul a constatat necoresponderea cu legislația a acesteia, depunând în acest sens autorității emitente sesizarea de ilegalitate nr. 1303OT5-122 din 21.04.2016, care a fost respinsă de Consiliul municipal Comrat.

Astfel, prin p. 3 al Deciziei Consiliului municipal Comrat nr. 1/58 din 05.02.2016, s-a dispus ca Primăria mun. Comrat în termen până la 01.05.2016 să întreprindă lucrările necesare privind dislocarea acestor obiecte (cazinourilor și localurilor cu aparate de joc de noroc) la o distanță de cel puțin 2 km de la instituțiile de învățământ.

Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat consideră că punctul 3 al deciziei nominalizate este ilegal și urmează a fi anulat în următoarele motive.

Ținând cont de faptul că mun. Comrat este o localitate relativ mică, dislocarea obiectelor businessului distractiv la o distanță de cel puțin de 2 km de la instituțiile de învățământ, ar însemna amplasarea lor în afara m. Comrat, ceea ce nu este permis și, drept rezultat ar avea ca și consecință lichidarea acestor localuri.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 18 august 2010 și prin decizia Curții de Apel Comrat din 07 noiembrie 2011 a fost stabilit că art. 14 și art. 15 ale Legii nr. 285 din 18.02.1999 cu privire la jocurile de noroc și art. 14 al Legii nr. 235 din 20.07.2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, conțin tratarea diferită cu privire la drepturile autorităților administrației publice locale în ceea ce ține de introducerea restricțiilor privind reglementarea afacerii. Deci, instanțele urmează să se călăuzească de prevederile art. 6 alin. (7) al Legii nr.780 din 27.12.2001 cu privire la actele legislative și art. 19 și 20 Legii nr. 235 din 20.07.2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, ca adoptate ulterior Legii cu privire la jocurile de noroc. Instanțele au ajuns la o astfel de concluzie reieșind din faptul că, în art. 19 și 20 ale Legii nr. 235 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător este nemijlocit menționat faptul privind necesitatea aducerii actelor legislative în conformitate cu principiile expuse în ea însăși.

Prin deciziile menționate ale instanțelor au fost anulate prevederile legii locale a Adunării Populare a Găgăuziei privind dislocarea sălilor jocurilor de noroc în afară localității. Astfel, în afara actelor legislative corespunzătoare, mai există și practica judiciară, care urmează a fi luată în considerare la adoptarea unor astfel de decizii.

În baza celor expuse, reclamantul a solicitat anularea punctului 3 din decizia Consiliului municipal Comrat nr. 1/58 din 05.02.2016, ca ilegal în fond, fiind adoptat în încălcarea legii și încălcarea competenței.

Prin hotărârea din 25 septembrie 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul central, acțiunea a fost admisă.

Prin decizia din 21 decembrie 2017 a Curții de Apel Comrat, a fost respins apelul declarat de Consiliul mun. Comrat, fiind menținută hotărârea din 25 septembrie 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că la adoptarea deciziei Consiliului municipal Comrat nr. 1/58 din 05.02.2016, administrația publică locală

și-a depășit competența. Instanța de apel s-a călăuzit de prevederile art. 6 alin. (7) al Legii nr.780 din 27.12.2001 cu privire la actele legislative și art. 19 și 20 Legii nr. 235 din 20.07.2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, ca adoptate ulterior Legii nr. 285 din 18.02.1999 cu privire la jocurile de noroc.

La 03 martie 2018, Consiliul mun. Comrat a contestat cu recurs decizia din 21 decembrie 2017 a Curții de Apel Comrat.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar argumentelor invocate, recurentul a invocat faptul că instanțele inferioare eronat au ajuns la concluzia aplicării actelor normative adoptate ulterior, deoarece în cazul în care există divergențe între două legi cu aceeași forță juridică, urma să fie aplicată legea specială, și anume Legea nr. 285 din 18.02.1999 cu privire la jocurile de noroc.

Astfel, recurentul a solicitat casarea deciziei din 21 decembrie 2017 a Curții de Apel Comrat și a hotărârii din 25 septembrie 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul central, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Consiliul mun. Comrat neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Comrat a fost pronunțată la 21 decembrie 2017, fiind expediată participanților la proces la data de 24 ianuarie 2018 (f.d. 217, vol. I), fiind recepționată de recurent la 26 ianuarie 2018 (f.d. 222, vol. I). Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 21 decembrie 2017 a Curții de Apel Comrat a fost depus la 03 martie 2018, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu

conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de Consiliul mun. Comrat.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Consiliul mun. Comrat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Dumitru Visternicean,

Maria Ghervas